

DAREKUNIN
AIKAKIRJAT
HÄVITYKSEN AIKA

1



Tapio Kuninkainen

DAREKUNIN AIKAKIRJAT

HÄVITYKSEN AIKA

TAPIO KUNINKAINEN

DAREKUNIN AIKAKIRJAT

HÄVITYKSEN AIKA

Kirjoittanut ja kuvittanut Tapio Kuninkainen

Elämä on yhtä fiktiota
Ja niin on myös tämä kirja
Vai onko?

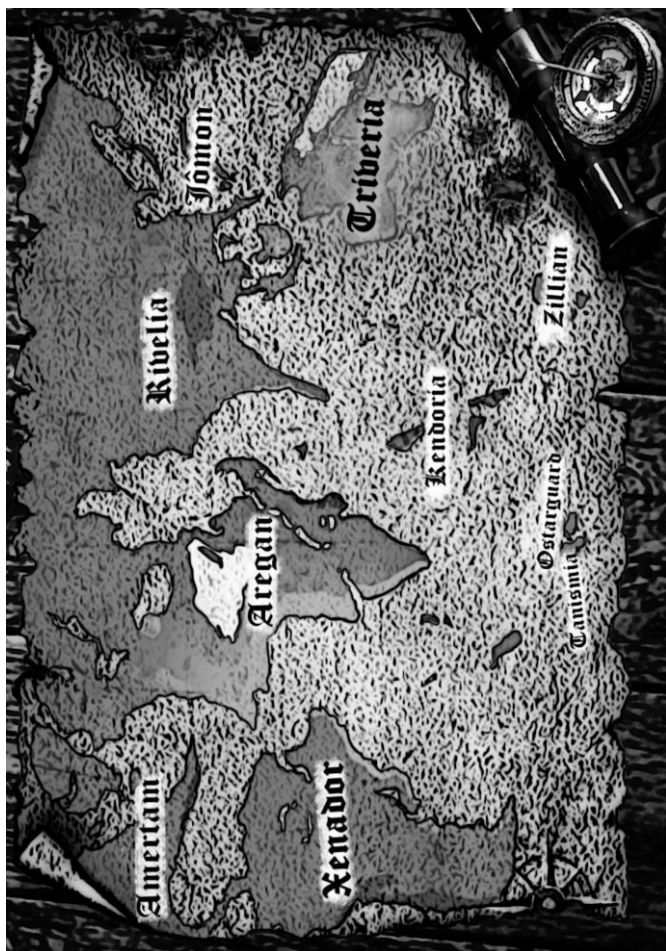
© 2022 Tapio Kuninkainen.

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki,
Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt,
Saksa

ISBN: 978-952-80-6775-7

Kartta Eteläisestä Dervaliasta



Vanha kirjoitelma Darekuneista

"DAREKUNIT, tahi LOHIKÄÄRME-METSÄSTÄJÄT, kuten heitä yleisesti kutsuttiin Dervaliassa, kuuluivat muinaiseen metsästäjäkuntaan. Lohikäärme-metsästäjät olivat tietäjien mukaan puoliksi lohikäärmeitä ja puoliksi ihmisiä. Muinaisen lohikäärmeen veren avulla he omaksuivat yhtäläiset kyvyt, kuten telepatian ja pimeänään. He olivat myös tavallista ihmistä paljon voimakkaampia, nopeampia ja kivunsiedoltaan kestävämpiä. Siitä huolimatta, että he olivat puoliksi lohikäärmeitä, he olivat myös lohikäärmeiden metsästäjiä. He suojelivat kyliä, kaupunkoja ja valtakuntia, sekä ihmisiä ja muun rotuisia lohikäärmeiltä ja hirviöiltä. Kiitos Muinaisen lohikäärmeen veren, lohikäärmeet eivät hyökänneet metsästäjien kimppuun; vaan ne pitivät niitä kaltaisinaan.

Tämä loi etulyöntiaseman taistelussa lohikäärmeitä vastaan.

Vuosisatojen kuluessa lohikäärmeet olivat sukupuuton partaalla. Mutta sen sijaan, että ne hävitettäisiin koko maailmasta, alkoivat darekunit kouluttaa niitä ja luoda itselleen vahvempaa asemaa. He perustivat elitistisen järjestelmän; Kultaisen Käskyn ja loivat uuden soturikunnan. Tämä tapahtui legendan mukaan Neljän Muinaisen toimesta. Jopa vanhasta nimestä luovuttiin ja tilalle tuotiin uusi; LOHIKÄÄRME-SOTURI."

Warren Quinor

1343 Lohikäärmeen vuotta

“Pimeys väijyi kaikkialla, lukuisista kynttilöistä huolimatta. Ihmiset ja muun rotuiset seisoivat alemmalla tasolla muiden serakonien kanssa. He seisoivat rivoissa ja tuijottivat ylös. Suitsukkeet ja kynttilät valaisivat luolan seinämiä. Matalan rummutuksen tahdissa he näkivät miehen ilmaantuvan. Tämä seiso i heitä ylemmällä tasolla.”

“Arvon metsästäjät!” mies huudahti susiturkin alla. Hän nosti ylevästi käsiään ja humisi: “Me viimein tiedämme, millä tavoin teemme lopun niin kutsutuista ‘lohikäärme-sotureista’. Nuo soturit”, mies julisti halveksivaan sävyyn, “ovat syypäitä maailman ahdinkoon! He eivät näe, mitä me näemme! He eivät kuule, mitä me kuulemme! He yrittävät kontrolloida meitä ja maailmaa, mutta me tiedämme paremmin! Maailma ei tarvitse kontrollia! Se ei tarvitse johtajaa, ei ‘Neljää muinaista’ ja heidän ‘Kultaisia Käskyjään’. Se tarvitsee vapauden! Ja me tuomme tuon vapauden, arvon metsästäjät. Me nimittäin tiedämme, mistä he saavat voimansa.”

DAREKUNIN AIKAKIRJAT

Luku I - Zillian

Kun saavuimme valtavalla ilma-aluksella valtameren toiselta puolelta, huokaisin helpotuksesta. Tämä massiivinen, punaisella lohikäärmeen nahalla vuorattu ilma-alus oli hidasta sorttia. Se liiteli meren halki ja toi mukanaan kaksitoista oppilasta. Viiden vuoden harjoitus, mikä oli alkanut kahdentoista vuoden iässä, oli vihdoinkin viimein saamassa lopullisen päätöksensä. Meitä tosin aina muistutettiin siitä, että todellinen koulu alkaisi vasta nyt. Se ”elämänmittainen” koulu. Oli miten oli, me kaikki odotimme kärsimättöminä tätä viimeistä opetusta.

Ja ennen kaikkea, lohikäärme-soturin rituaalia.

Kenties sen jälkeen me viimein osaisimme puhua...

Odotimme luokkahuoneessa ja hämmästelimme silmät suurina lähestyvää Zillianin saarta. Tuijotimme sitä ikkuna-aukoista. Se näytti kuin vihreältä tulivuorelta. Se oli kookas, massiivinen, täynnä metsiä ja korkeita vuoristoja.

Kyseessä on tulivuorten luotsaama maa. Se kohosi korkeuksiin merten syvyyksistä tuhansia vuosia sitten. Alkuaikoina se oli mystinen, kolkko, kivinen ja hiiltynyt saari, täynnä tuhkaa ja tulikiveä. Satoja vuosia kestänyt pimeys oli kuitenkin yhtenä yönä kadonnut jäljettömiin. Vuoden jälkeen kasvillisuus alkoi rehoittaa. Puut ja kasvit kohosivat maasta. Sen myötä linnut levisivät saaren joka

kolkkaan. Vuosi vuodelta luonto valtasi Zillianin kauttaaltaan ja sai koko saaren kukoistamaan.

Mutta se ei tehnyt sitä yksin.

Se sai apua muinaisilta sotureiltaan.

Darekuneilta.

Tai, näin ainakin meille kerrottiin...

Yhtäkkiä luokkahuoneen ovi avautui.

Pyöreäkulmaisesta ovesta asteli esiin opettajamme; nuori ja kuvankaunis Finiel. Hänen tukkansa oli aina nutussa ja hän taisi käyttää myös puuteria. Finiel antoi viipyvän katseensa käydä meissä jokaisessa. Samalla toinen opettajista, vanhempi mies, nimeltään Valcon, astui myös sisään. Tällä oli melko piikikäs ja punertava tukka. Se pysyi aina ojennuksessa. Vähän niin kuin hänen asenteensa meitä kohtaan. Valcon näytti aina vakavalta. Siltä kuin mikään ei saisi koskaan olla hauskaa. Finiel sitä vastoin oli toista maata. Hän oli aina yhtä iloinen ja nuorekas. He olivat kuin yö ja päivä. Finiel on myös verrattain lyhyt Valconiin verrattuna. Mutta yksi asia heitä kuitenkin yhdistää: he ovat lohikäärme-opettajia. Ja heillä molemmilla oli yllään punaiset, kullatut haarniskat.

“Katso Valcon, miten innokkaita soturin alkuja meillä onkaan täällä”, Finiel hymyili säteillen.

“Oppilaat ovat aina innokkaita”, Valcon totesi lauhkeasti. Hän seisoi kädet selän takana, aina ryhdikkäästi ja suorasti. Finiel sitä vastoin oli myös innokas näkemään Zillianin saaren. Hän taisi hie-man yllättää meidät, kun hän riensi ja hivuttautui lähemmäs ikkuna, ja kurkisti ulos.

Hän näki sinisen valtameren ja sen yksinäisen saaren. Tosin yksinäisyydestä saari ei suinkaan kärsinyt. Ihmiset nimittäin asuivat siellä ja viljelivät. Se oli myös lohikäärme-sotureille tärkeä paikka, tosin muusta syystä...

“Miten kaunis päivä”, Finiel hymyili ja palasi sitten takaisin. Valcon nyökkäsi hänelle.

Hän oli yhtä mielissään.

“Arvon oppilaat”, Valcon aloitti rinta koholla, “tänään on se päivä, kun teistä tulee aitoja lohikäärme-sotureita. Ja kun sanon aitoja, tarkoitan myös sitä. Alkuperäisiä, mahtavia ja ennen kaikkea oikeudenmukaisia taistelijoita. Tänään on se päivä, kun kannatte veressänne darekunien tunnusomaisia piirteitä. Nämä merkit”, Valcon näytti kasvoissaan korostuvia symboleita, jotka muistuttavat mielenkiintoisella tavalla kuun eri muotoja, “ovat peräisin muinaisesta rituaalista, joka tekee teistä lohikäärmeen kaltaisia.”

Valconin merkit hohtivat tämän omasta tahdosta. Hän teki sitä usein esitelläkseen niitä. Finiel seurasi tätä vierestä ja hymyili kainostelematta: “Älä unohda säihkyviä silmiä”, hän sanoi.

“Niin. Tosiaan. Valoa hohtavat silmät ovat erityinen osa meitä. Me kykenemme kotkien tavoin näkemään pitkien etäisyyksien päähän. Se on erittäin hyödyllinen taito, kun olette metsästävässä lohikäärmeitä. Sen lisäksi näemme pimeässä ja voimme jakaa keskenämme ajatuksia ja ideoita, käyttämällä nimenomaan vain ajatuksia”, Valcon korosti ja napautti päätään (ikään kuin emme olisi sitä muuten tajunneet). “Telepatia on oivallinen työkalu, kun teidän täytyy ryhmän kesken suunnitella hyökkäystä.”

“Siitä on hyötyä myös korttipeleissä”, Finiel naurahti tähän.

“Eh... kenties niinkin”, Valcon köhäsi, “mutta *Muinaisen lohikäärmeen* voimat eivät ole leikin asia. Rituaalin myötä teistä tulee osa klaania. Uskollisia ‘*Kultaisen Käskyn*’ palvelijoita. Ja muistakaa, että ‘*Muinaisen lohikäärmeen*’ voima tuo mukanaan paljon vastuuta...” Valcon heristi sormeaan.

“Olen melko varma, että he jo tietävät tämän, Valcon...”

“No, en voi painottaa tätä tarpeeksi, kun sanon, että me olemme ‘aitoja’ lohikäärme-sotureita. Toisin kuin vastassamme olevat *serakonit*”, Valcon puuskahti happamasti. “Toki. Vaikka he eivät olekaan kovin vaarallisia, ei heitä sovi silti sivuuttaa. He ovat viekaita ja manipuloivia. Ja ennen kaikkea entisiä darekuneja, lohikäärme-sotureita. Hylättyään ‘Kultaisen Käskyn’ ja liittymällä tähän pimeään kulttiin, he asettuivat meitä vastaan! Heistä on siis tullut yhtäläisiä vihollisia, kuin luonnossa elävistä lohikäärmeistä!”

“Jotka olemme jo melkein tuhonneet sukupuuton partaalle”, Finiel kiteytti hymyillen.

“Mutta älkää antako sen hämätä!” Valcon ärähti, ja heristeli sormiaan näyttävästi. “Ne ovat silti vaarallisia otuksia! Vaikka ne eivät oikopäätä hyökkää darekunin kimppuun, kiitos *Muinaisen Lohikäärmeen* veren, ne eivät seuraa vierestä, kun metsästämme niitä. Siksi rituaali on meille tärkeä. Ne luulevat meitä *Muinaiseksi Lohikäärmeeksi*, ja se luo meille etulyöntiaseman.”

“Olet aivan liian varovainen, rakas...”

“Varovaisuus on aina maksanut itsensä takaisin, Finiel...”

Finiel hymähti kauniisti, kääntyi meitä kohti ja jatkoi: “Oli asian laita miten tahansa, olemme pian laskeutumassa. Kun saavumme Paithanin kylään, hakeudumme Selianin puoleen. Hän on hyvä ystäväni, joka ‘siunaa’ teidät huomiselle matkalle. Ja erityisesti rituaaliin, johon osallistutte huomenna. Loitsu valmistaa teidät siihen henkisellä tasolla.”

“Pah. ‘Loitsu’. En ole ikinä ymmärtänyt sitä”, Valcon tuhahti. “En ole ikinä nähnyt sen ‘loitsun’ muuttavan mitään. Se on turhaa.”

“Ehkä on, ehkä ei, mutta siitä huolimatta hän haluaa auttaa. Miksi emme antaisi hänelle sitä mahdollisuutta?” Finiel kysyi.

“Koska se on ajan haaskausta”, Valcon mutisi ja kääntyi ovea kohti. Hän oli valmis lähtemään.

“No niin, nuoret alokkaat! Aika siirtyä odotushuoneeseen. Laskeutumisesta on todennäköisesti tulossa taas... no, hieman pomppuista.”

“Hieman pomppuista? Hetkinen nyt!” Valcon kääntyi ympäri ja työnsi päänsä ovenraosta esiin. Hän tuijotti Finielia suurilla, hämentyneillä silmillään. “Tarkoitatko siis, että Riviri on vieläkin ohjaamassa tätä laivaa?!”

“Kyllä. Hän on saanut uuden mahdollisuuden...”

“Mitä?! Uskomatonta!” Valcon ei ollut uskoa. “Se mokoma poika aikoo romuttaa tämän laivan! Viime kerralla saimme noukkia aluksen osia maasta. Hän ei osaa laskeutua! Riviri ei ole vielä valmis lentäjäksi, Finiel.”

“Äh... Kyllä hän oppii vielä. Usko pois”, Finiel hymyili ja sulki oven perässään.

Kun Zillianin saari lähestyi, kävi ilmi, ettei usko ollut myöskään Rivirin vahvinta osa-aluetta. Tämä nuori kokelas oli peloissaan, taas jälleen kerran. Hänen kapteeninsa halusi nähdä, oliko Riviri tarpeeksi taidokas laskeutumaan tällä isolla aluksella. Se oli jo varmaan kymmenes kerta, kun Riviri joutui laskeutumaan ilman kapteenin apua.

Sellaisina hetkinä komentokeskus näytti aina suurelta ja pelottavalta. Ainakin Rivirin silmissä. Kojelauta hänen edessään oli täynnä painikkeita, välkkyviä valoja, sekä omituisia vipuja. Hän oli saada niistä itselleen pahemman luokan päänsäryn. Mutta toisaalta, ei niillä ollut mitään tekemistä itse lentämisen, tai laskeutumisen kanssa.

Jep. Niin omituiselta kuin se kuulostaa.

Usko tai älä, mutta kaikkein tärkein asia oli tuo köysi hänen kädessään. Lohikäärmeet aluksen ulkopuolella tiesivät kyllä mitä

tehdä, mutta jos köydestä veti liian tiukasti, tai liian löysästi, se saattaisi saada lohikäärmeet hämilleen.

Kyse oli nimittäin hienoisesta tasapainosta.

Mutta Riviri ei ole koskaan ollut hyvä tasapainoilemaan...

Zillianin saarella ihmiset nostivat katseitaan, kun he näkivät punaisen ilma-aluksen lähestyvän kovaa vauhtia. Alus oli jo niin lähellä maata, että sen ilmatäytteinen pallo peitti koko auringon kauttaaltaan. Suuri varjo ilmestyi rantaan ja syvemmälle maahan. Se peitti pellot, niityt ja metsät, ja laajeni hitaasti kylään, kuin auringonpimennys.

Se oli kuitenkin vain väliaikaista.

Lohikäärmeet hinasivat alusta varsin nopealla tahdilla.

Rivirin mielestä hieman liiankin nopeasti. Zillianin saaren kylä, nimeltään "Paithan", häämötti suoraan edessä. *"Siinä se nyt on"*, nuori kokelas Riviri supisi itselleen, *"Sä osaat tämän. Kiristä vain köysiä, ja anna lohikäärmeiden nähdä alusta, ja... Öh... hetkinen! Mutta missä se on?! Se alusta!"* Riviri säikähti ja ojentui äkkiä lähemmäs ikkunaa ja tuijotti kiikarilla alas, missä Zillianin joki lainehti voimakkaalla virtauksella. Siellä näkyi olevan jotain. Riviri mutisi, tarkensi kiikareitaan ja vilkaisi uudestaan. Sitten hän puuskahti nyrpeästi. Hän ei pitänyt näkemästään. Juuri tämän "*Marongin*" joen kohdalla hän näki puisen laskeutumisalustan. Ja tietysti ilman mitään sen pätevämpää syytä (vähän niin kuin kanan pään irtileikkaaminen ja saada se pyörimään ympyrää laavakuoppien lähellä) olivat saaren kyläläiset rakentaneet alustan kuohuvan veden päälle.

Riviri kiroili mutisten; *"Se pahuksen kana maksoi minulle kymmenen guidaa..."*

Sanoisin, että on helpompiakin tapoja kypsentää kana, mutta olkoon...

Kyläläiset näyttivät kuin muurahaisilta. He odottivat alhaalla malttamattomina ilma-aluksen laskeutumista. Rivirin harmiksi virheisiin ei ollut varaa. Vaikka "gaian puusta" tehdyt rakenteet ovatkin yleensä kovia ja taipuisia, hän pelkäsi laskeutuvansa taas liian lujaa. Hän oli jo saanut useita valituksia lyhyen uransa varrella. Sellaisia varoituksia, missä toista uhataan potkuilla, tai sytyttämällä perskarvat tuleen (darekunien lait eivät ole pelleilyn asia). Siitä lähtien hän on aina pelännyt seuraavan laskeutumisen olevan se, joka katkaisee niin sanotun "lohikäärmeen selän".

Hän olisi työtön sen jälkeen.

Hänellä oli aihetta olla huolissaan myös toisesta seikasta: nuo lohikäärmeet ilma-aluksen edessä olivat nuoria, kokemattomia ja hyvin kärsimättömiä luonteeltaan. Rivirin harmiksi myös kovin vastentahtoisia. Ne eivät useinkaan totelleet hänen käskyjään. Riviri parka. Hän olisi halunnut ohjata säyseitä, vanhoja ja kokeneita lohikäärmeitä, niin kuin muutkin lentäjät.

Mutta sen sijaan hän saikin huostaansa nämä...

"Mokomatkin kiusankappaleet", Riviri tiuski ärtyneenä.

Ilma-aluksen kapteeni astui yllättäen hytin sisään. "No niin, Riviri. Sen kun vain kiristät köysiä ja kierrät tuon kukkulan takaa. Se antaa otuksille hieman aikaa hahmottaa, mitä helkkaria ne ovat oikein tekemässä."

"Kä-käskystä!"

"Äläkä anna pelon näkyä", lentäjä virnisti, "nämä lohikäärmeet aistivat sen mailien päästä."

"Sepä... öh... kiva..."

"Ja muista, että lastina on nuoria soturin alkuja."

"Öh... kyllä. Muistan, muistan..."

"Niin ja ennen kuin unohdan mainita..." kapteeni lähestyi Riviria ja antoi leveän hymynsä näkyä.

Riviri vilkaisi häntä. "Öh... niin?"

"Muista, että meillä on kyydissä kykyjen tarkkailija. Joten, jos tämä laskeutuminen menee ihan ojasta allikkoon, eli pieleen Riviri, se tietää potkuja."

"Ki-kiva..." Riviri henkäisi, entistä ahdistuneempana.

"Äläkä unohda antaa äänimerkkiä", lentäjä sanoi ja ojentui koje-
laudan puoleen, Rivirin viereen. "Tässä kyydissä ne tulevat tar-
peen..."

"Luottamuksesi on kovin... ihailtavaa", Riviri huokaisi vierestä ankeana. Kapteeni Eral, tuo jyrkäväleukainen ja siilitukkainen har-
teikas mies, oli lentokapteeni vailla vertaansa. Riviri ei ollut kos-
kaan tavannut yhtä karismaattista ja ärsyttävää kapteenia koko
koulutuksen ajan. Eral väänsi vivusta äänimerkin. Se sai odotus-
huoneessa punaisen lampun syttymään.

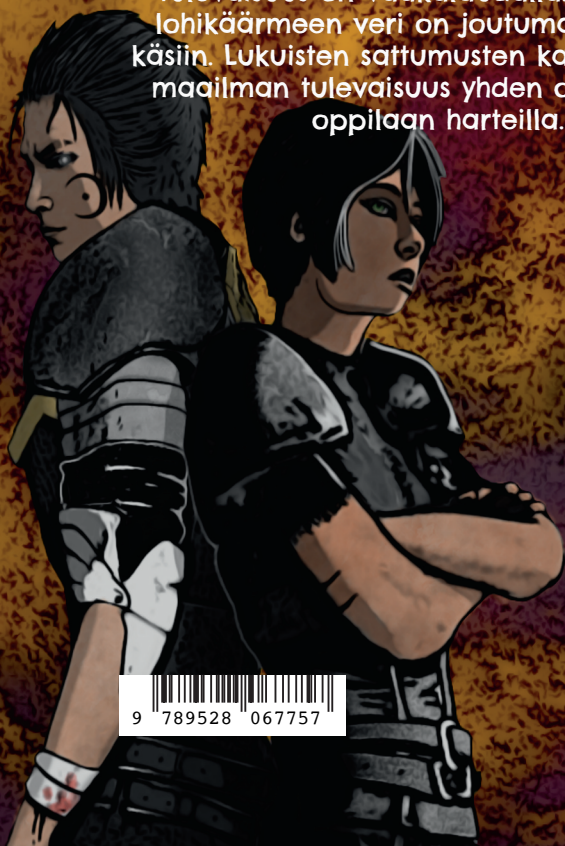
Sekä sireenin hälyttämään.

Oli aika kiinnittää turvavaljaat.

Me "lohikäärme-oppilaat" teimme sen lähes samaan aikaan. Sa-
malla näimme odotushuoneen pyöreistä ikkunoista, kuinka lähes-
tyimme Zillianin saarta, tai tässä tapauksessa sen virtaavaa jokea.
Ilma-alus kiersi ohjeiden mukaisesti viereisen kukkulan ja lähestyi
nyt hitaammin kohti laskeutumisalustaa. Tunnelma oli hieman
jännittynyt sen johdosta. Ai miksikö? Koska me kaikki tiesimme
Rivirin komplikaatiosta ja tämän kyvystä osata laskeutua. Hän oli
jotenkin onnistunut tekemään sen aina väärällä tavalla. Mutta Ri-
virin puolustukseksi täytyy sanoa, että lohikäärmeet ilma-aluksen
edessä olivat melko typeriä. Ensin ne yrittivät etääntyä toisistaan
liian jyrkästi. Se sai koko aluksen melkein repeytymään halki. Sit-
ten yksi kohosi ilmaan, kun taas toinen meni alas. Silloin yksi op-
pilaista oksensi. Eikä Rivirin ohjausköydellä tuntunut olevan mi-

DAREKUNIN AIKAKIRJAT -trilogian ensimmäinen osa on kertomus ajasta ennen nykyistä maailmaa, jota lohikäärmeet ja pedot hallitsivat. Jo vuosituhansien ajan ovat lohikäärmeet olleet jatkuva riesa ihmiskunnalle ja muun rotuisille. Muinaisen lohikäärmeen jäädessä vangiksi ovat ihmiset keksineet tavan lyödä lohikäärmeet matalaksi; Muinaisen lohikäärmeen veri on vastaus uuden aikakauden alkamiseksi.

Nyt vuosisatoja myöhemmin uuden imperiumin noustessa, lohikäärme-soturit ovat kohtaamassa pahimman vihollisensa; Pimeän kultin SERAKONIT ovat hyökänneet Zillianiin ja muihin salaisiin temppelihin. DAREKUNIN tulevaisuus on vaakalaudalla. Muinaisen lohikäärmeen veri on joutumassa vääriin käsiin. Lukuisten sattumusten kautta on koko maailman tulevaisuus yhden opettajan ja oppilaan harteilla.



9 789528 067757